

ως, περιφρονοῦμεν καὶ ποδοπατοῦμεν τὴν θεῖαν ταύτην ἐπιταγὴν τῆς ἀνεπιδείκτου ἱεροσύνης, διαφόρους ἐν ἁμαρτίαις προβάλλοντες προφάσεις, καὶ δουλεύομεν εἰς τὸ θανάσιμον πάθος τῆς κενοδοξίας, ἐπιζητοῦντες τὸν ἔπαινον καὶ τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων καὶ οὕτως ἁμαρτάνομεν ὄντες αὐτοκατάκριτοι.

Ἄλλὰ διὰ ποῖον λόγον τόσον εὐχόλως νὰ εἴμεθα ἐπιλήσιμονες τῶν λόγων τοῦ Χριστοῦ διαλαλήσαντος καὶ βροντοφωνήσαντος ὅτι ἀνθρώπων δόξαν καὶ ἂν ζητῆς, ὀριστικῶς τῆς τοῦ Θεοῦ στερεῖσαι ;

Καὶ εἶναι ἄρα γε ἀνάγκη πρὸς ἔλεγχόν μας καὶ ὄνειδός μας νὰ ὑπενθυμίσωμεν τὸν βίον τοῦ Κυρίου μας ;

Ὁλόκληρος ὁ βίος τοῦ Θεοῦ Ἀντρωτοῦ ἀπὸ τῆς γεννήσεώς Του μέχρι τῆς σταυρώσεως καὶ τῆς ταφῆς Του, δὲν ὑπῆρξε βίος βαθείας ταπεινώσεως καὶ διαπύρου ἀγάπης πρὸς τὸν ψυχικῶς καὶ σωματικῶς πάσχοντα καὶ ὠδυνώμενον ἄνθρωπον ;

Πρὸς τί λοιπὸν ἢ σπουδὴ αὐτῆ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ἢ σπουδὴ τῆς διασαλπίσεως τῶν ἐλεημοσυνῶν διὰ παντοίων τρόπων καὶ μάλιστα διὰ τῶν στηλῶν τῶν ἐφημερίδων, ἀφ' οὗ

αὐτὸς ὁ ἰδρυτὴς τῆς θρησκείας μας Ἰησοῦς Χριστός, οὐ μόνον μὲ τοὺς θεῖους λόγους του, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ παράδειγμά του, μετὰ βδελυγμίας ἀποδοκιμάζει τὰς τοιαύτας ἐπιδεικτικὰς καὶ σκανδαλωδῶς προκλητικὰς φιλανθρωπίας ;!

Ἐντεῦθεν δὲ βλέπομεν τὸν γλυκὺν καὶ πρᾶον Ἰησοῦν νὰ συγχωρῇ ἁμαρτωλὰς καὶ μέχρι μὲ τοῦ ὀστέον διεφθαρμένας γυναῖκας καὶ ν' ἀνοίγῃ τὰς θύρας τῆς αἰωνίου χριστιανικῆς ἐκκλησίας, τοῦναντίον δὲ νὰ εἶνε ἀνοικτίμων καὶ πλήρης δικαίας ὀργῆς κατὰ τῶν ἐγαϊστῶν καὶ τῶν σφειρεριστῶν τῆς δόξης τῆς θείας καὶ νὰ ὑψῶνῃ τὸ φλογερὸν τοῦ λόγου του μοσιτίγιον, τὸ ὁποῖον ἀκρατήτως νὰ καταφέρῃ κατὰ τῶν ὑποκριτῶν τῆς Ἰουδαϊκῆς κοινωνίας τῶν περιλαλήτων ἔκτοτε καταστάσεων Φαρισαίων.

Κατ' αὐτὸν δὲ τὸν τρόπον συλλογιζόμενοι καὶ ἐργαζόμενοι δὲν εἶνε ἄρα γε πρέπον καὶ δίκαιον καὶ ἡμεῖς νὰ ἐπισπάσωμεν ἐπὶ τοὺς ἑαυτούς μας τοὺς φλογερούς μύδρους τοῦ Κυρίου μας, τοὺς ὁποίους ἐξετόξευέ ποτε Ἐκείνος κατὰ τῶν δοξομανῶν ἀρχόντων τοῦ Ἰσραὴλ ;

(Ἄκολουθεῖ)

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ἡ ΠΡΩΤΙΜΟΣ ΑΛΗΤΕΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Γ'.

Καὶ τώρα διὰ τοὺς παῖδας τῶν ἄλλων κοινωνικῶν ἀποχρώσεων τί νὰ εἴπωμεν; Εἶναι ἀληθὲς πῶς καὶ εἰς αὐτοὺς ἢ πρῶτος ἀλητεία, παρουσιάζεται ἐν γένει μὲ τὰς πλέον ἀγριωτέρας διαθέσεις, δημιουργοῦσα καθ' ἑκάστην κοινωνικὰ θύματα.

Διότι πῶς ἄλλος δύναται νὰ ἐξηγηθῇ τὸ φαινόμενον τῆς παρουσίας παιδῶν, τόσον ἐκ μέρους τῆς τάξεως τῶν ἐνηλίκων, ὅσον καὶ τῶν ἀνηλίκων εἰς κέντρα ἀμφιβόλου ἠθικῆς ;

Βλέπει κανεὶς αὐτὰ τὰ παιδιὰ τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, τοὺς πολίτας δηλαδὴ τῆς αὔριου, εἰς χεῖρας τῶν ὁποίων θὰ περιέλθουν ὅλαι αἱ ἀρχαὶ καὶ τὰ ἀξιώματα τοῦ κοινωνικοῦ συγκροτήματος, νὰ συνωθοῦνται ἐκεῖ ἀκριβῶς ποῦ ὄχι μόνον δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ εἰσέρχωνται, ἀλλὰ οὐδὲ ἰδέαν τῶν τοιούτων **ἐξαχρειωτικῶν κέντρων νὰ ἔχωσι.**

Ἄλλὰ δυστυχῶς ἢ ἐκμαύλησις αὐτῶν γίνεται μὲ δόλωμα τόσον ἰσχυρὸν, ὅσον καθίστα-

ται δι' αὐτοῦ δυνατὴ, τόσον ἢ ἀλίευσις αὐτῶν, ὅσον καὶ ἠθικὴ αὐτῶν ἢ τύφλωσις, *ἣτις εἶναι ἀναγκαῖον* ἐπακολούθημα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ὅστις θεραπεύει τὴν ἐφάμαρτον περιέργειαν, καὶ δουλεύει ὠθηόμενός ὑπ' αὐτῆς νυχθημερὸν, κάθιδρος καὶ ἐκνευρισμένος, εἰς τὸν ἀγρὸν τῆς ἐφαμάρτου ἀνθρωπίνης ἠδονῆς καὶ ἀκολασίας.

Καὶ τὸ δόλωμα τοῦτο εἶναι πᾶν ὅτι ἐξυπηρετεῖ τὴν ἀνηθικότητα καὶ τὴν παντοειδῆ ἀκολασίαν τῶν παιδιῶν, ἅτινα προῶρος ἀπομαραίνονται καὶ παρὰ καιρὸν παρουσιάζονται διεκδικοῦντα τὴν θέσιν τῶν γερόντων.

Ἄλλὰ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μὴ συμβῶσιν αὐτὰ ὅταν ἡμεῖς ὄχι μόνον δὲν ἐμποδίζομεν τὴν ῥοπὴν αὐτῶν πρὸς τὰ τοιαῦτα κέντρα, οὐδὲ ἀποτρέπομεν αὐτὰ ἐξ αὐτῶν, **ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ ἴδια μας τὰ χεῖρια ὄχι μόνον ἀνοίγομεν διάπλατα τὰς θύρας τῶν τοιούτων ἀνηθικῶν καὶ ἐκφυλιστικῶν κέντρων, ἀλλὰ καὶ ὀδηγοῦμεν αὐτὰ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι ἐντὸς αὐτῶν, εἴτε ὡς πατέρες εἴτε ὡς μητέρες, εἴτε ὡς κηδεμόνες εἴτε ὡς φίλοι ;** Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ ἄνθρωπος σοβαρῶς σκεπτόμενος, ὅστις θὰ ἀρνηθῇ νὰ ὁμολογήσῃ

ὅτι ὁ σημερινὸς κινηματογράφος· τὸ σημερινὸν θέατρον· ὁ σημερινὸς χορὸς· καὶ ἐν γένει τρόπος τῶν ἐλαφρῶν διασκεδάσεων, πῶς αὐτὰ ὅλα δὲν εἶναι ὁ φοβερὸς διδάσκαλος τῶν ὄσων καθιστάμεθα μάρτυρες σήμερον ἐκ μέρους τῶν μεγάλων, ὅσον καὶ ἐκ μέρους τῶν μικρῶν. Ἐὰν ἐπὶ τέλους διὰ τοὺς μεγάλους δύναται νὰ προβληθῇ τὸ δικαίωμα τῆς ἀπολύτου ἐλευθερίας τῶν πάντων, ὅπως αὐτοὶ θέλουσι νὰ τὸ ἐρμηνεύωσι, τότε ἐρωτῶμεν, διατὶ διὰ τοὺς μικροὺς, νὰ δεικνύωμεν ἀχαρᾶκτῆριστον ἀδιαφορίαν, καὶ νὰ μὴ προλαμβάνωμεν, τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ κακοῦ αὐτοῦ τῆς παιδικῆς ἀνηθικότητος, τὸ ὅποιον καθ' ἑκάστην μὲ τόσον ἀγριωπᾶς διαθέσεις προβάλλει ἐνώπιόν μας;

Δὲν νομίζεται κύριε πῶς μία ἐνεργὸς προσπάθεια, πρὸς νέας ἑοπᾶς καὶ ἀσχολείας τῶν παιδιῶν, θὰ παρουσιάσῃ μίαν σοβαρὰν ἀντίδρασιν, ἐναντίον τῆς σημερινῆς ἐκφύλου καταστάσεως;

Τὰ ταπεινὰ ταῦτα ὀρηγήματα αὐτῶν τῶν παιδιῶν, καὶ αἱ εἰς ἄκρον ἐκφυλιστικαὶ αὐτῶν ἑοπαί, τροφοδοτοῦνται κάταλλῆως, καὶ ὅλως ἀνενοχλήτως ἀπὸ πολλοῦ, διὰ τελείως ἀνηθικῶν, διεφθαρμένων καὶ ἐξαχρειωτικῶν ἀναγνωσμάτων, «ἅτινα καπλημυροῦσι τὰ σημερινὰ βιβλιοπωλεῖα» διὰ μέσου τῶν γραμμῶν τῶν ὀπίων, ἀναπηδῶσι **παρὰ καιρὸν**, ὅλαι αἱ ἐκεῖναι αἱ ἀφυπνήσεις τῶν ταπεινῶν ἡδονῶν, αἵτινες καθίστανται ἱκαναὶ νὰ σύρωσι πλέον ἄλυσόδετον, ὅπισθεν τοῦ ἐκφυλιστικοῦ ἄρματος αὐτῶν, ὀλόκληρον σχεδὸν τὸν δυστυχῆ κόσμον τῆς σημερινῆς νεότητος.

Καὶ ἰδοὺ· διὰ νὰ μὴ δεικνύεται ἡ δέουσα προσοχὴ εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ, αὐτὰ τὰ παιδιά τὰ ὅποια μέχρι τῆς σιγμῆς ἐκείνης εἶναι ἴμοιρα καὶ ξένα, πρὸς πᾶσαν γνῶσιν τοῦ κακοῦ καὶ τῆς ἀνηθικότητος, **συνωθοῦνται πρὸ τῶν θυρῶν τῶν θεάτρων· τῶν κινηματογράφων τῶν χοροεσπερίδων**· μπροστὰ εἰς τὰ μάτια τῶν γονέων καὶ τῶν κηδεμόνων αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτῆς τῆς ἐξουσίας, ἥτις πρῶτιστα πάντων, θὰ ἐπρεπε νὰ **ἐπαγρυπνῇ** διὰ τὴν ἠθικὴν προφύλαξιν αὐτῶν τῶν παιδιῶν, τὰ ὅποια θὰ ἀποτελέσωσιν αὐριον τὰ στελέχη τῆς κοινωνίας.

Καὶ βλέπει κανεὶς αὐτὰ τὰ παιδιά, νὰ ἀναμειγνύωνται μὲ τοὺς μεγάλους ἀνενοχλήτως, **ἐμπρὸς εἰς τὰς θύρας τῶν τοιούτων ἀνηθικῶν κέντρων**, χωρὶς νὰ εὐρίσκειται οὐδεὶς νὰ ἀναχαιτήσῃ αὐτὰ ἀπὸ τὸν ὀλισθηρὸν καὶ θλιβερὸν αὐτῶν δρόμον, πρὸς τὸν ὁποῖον τὰ ὀδηγεῖ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἡ ἀνήθικος περιέργεια ἢ προσγεννηθεῖσα εἰς αὐτὰ ἐκ τῶν ἀνηθικῶν ἀναγνωσμάτων καὶ πορνικῶν εἰκόνων.

Καὶ σπρώχνονται καὶ συνθλίβονται· καὶ τοσολοπατοῦνται δυνατὰ τις νὰ εἴπῃ κυριολεκτικῶς μαζὶ μὲ τοὺς μεγάλους αὐτὰ τὰ μικρὰ, ἐμπρὸς εἰς τὰς θύρας τῶν θεάτρων καὶ τῶν κινηματογράφων, ὡς ἐὰν ἐπρόκειτο μὲ ὅλον αὐτὸν τὸν ἐκβιασμόν· μὲ ὅλην αὐτὴν τὴν σύνθλιψιν καὶ τὴν στενοχωρίαν, νὰ ἐκπορεύησωσιν αὐτὰς τὰς **πόλας τοῦ οὐρανοῦ**.

Καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ μᾶζα τῶν ἀνθρώπων· οἱ ἄνδρες· αἱ γυναῖκες· οἱ νέοι· αἱ νέαι· οἱ σεβαστοὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν, καὶ ἐκεῖνοι οἵτινες βασιτάζουσιν ἑαυτοὺς μὲ πόδας ὑποτρέμοντας, νὰ σπρώχνονται μαζὶ μὲ τὰ παιδιά των, ἐμπρὸς εἰς τὰς θύρας τῶν τοιούτων κέντρων, νὰ λαμβάνωσι μὲ ὑπομονὴν—ποῦ διὰ κάθε ἄλλη ἐργασία ἠθικὴ δὲν ὑπάρχει εἰς αὐτοῦς τοιαύτη—τί νομίζεται; σειρὰν μεταξὺ τῶν ἄλλων· νὰ φωνάζωσι· νὰ διαπληκτίζονται· νὰ ἀγωνιῶσι· διατὶ; διὰ νὰ ἐξασφαλίσωσι ἓνα θεατρικὸν εἰσιτήριον· μίαν θέσιν κινηματογραφικῆς αἰθούσης, ὡς νὰ ἐπρόκειτο νὰ ἐξασφαλίσωσι κανένα εἰσιτήριον διὰ καμμὴν θέσιν μέσα εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον τῆς εὐτυχίας τῆς χαρᾶς· τῆς εὐδαιμονίας· μέσα εἰς τὸν παράδεισον.

Καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ ἐὰν κανεὶς εἶναι ψυχρὸς παρατηρητῆς τῆς ἀληθοῦς ταύτης κατάστασεως τῶν πραγμάτων, νὰ σείῃ τὴν κεφαλὴν του ἐξ οἴκτου, πρὸ τοῦ ἐλευνοῦ τούτου ἀνθρώπινου θεάματος, καὶ ἀπερχόμενος ἐκεῖθεν νὰ οἰκτερῇ τὴν τόσον χονδροειδῆ ἀνοησίαν τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες νομίζουσι πῶς πρέπει διὰ νὰ φαίνωνται μορφωμένοι καὶ πεπολιτισμένοι, νὰ δουλεύωσι ὡς ἄμισθοι δοῦλοι νυχθημερὸν τὸν τυραννικὸν Θεὸν τῆς ἡδονῆς καὶ τῆς ἀκολασίας.